

optog den største Mængde deraf, var det i alle Henseender bedste. Men Sagen forholder sig nu ikke saaledes; Naturen er gavmildere mod Mennesket end som saa; den producerer stadig Fisk, naar Mennesket ikke forstyrrer den i denne Virksomhed. Fiskeridriften har derfor andre Hensyn at tage end det, saa hurtig som muligt at bemægtige sig de Fisk, der frembyder sig for Fiskerens Havelyst; han maa iagttage, at han ikke tilintetgjør sin egen Indtægtskilde, og derfor gaa frem i sin Virksomhed paa en efter Forholdene afpasset fornuftig Maade. Hertil hører, at han ikke henslætsomt optager Fisk, der paa Grund af deres Ungdom og ufuldkomne Udvikling ingen Nytte ere til som Fødemiddel; thi derved formindsker han Fiskebestanden og forringer den fortsatte Produktion uden at opnaa nogen tilsvarende Fordel, foruden at han forhindrer de ødelagte Fiskeindivider fra med Tiden at blive brugbare og aledygtige. Dette Hensyn iagttages ikke og kan ikke iagttages ved Brugen af de omhandlede hundskrabende Fiskeredskaber, som i sig optage, hvad der falder for, lige indtil spæd Angel, og derved blive opfissende paa en betænkelig Maade. Fiskerne maa ogsaa iagttage, at de ikke tilintetgjøre Betingelserne for Fiskelivet, hvorved de ødelægge selve dette Liv. Vi kunne her anføre nogle Ord af en indsigtsfuld norsk Naturkyndig, hvis Livsopgave det har været at arbejde for "at opbjaelpe og opretholde sit Fødelands naturlige Hjælpekilder ved Lovbestemmelser og administrative Foranstaltninger, over hvilke den norske Regering derfor ofte har krævet hans Betænkning, nemlig Professor S. Rasch i Kristiania: „Hvorvidt et Fiskeredskab eller en Fiskemethode kan antages at virke skadelig for Fiskerierne, berøer fornemmelig paa, om ved samme Vegetationen paa Havbunden eller den sammenslæds henlagte Leg forstyrres, samt om en større Mængde Fisk bedrøves eller tilintetgøres uden at komme Mennesket til Nytte. Ved at forstyrre Plantevæksten paa Havets Bund berøver man de fleste Fiskearter deres bedste Levesteder; fremdeles berøver man den mindre Fisk de Skulesteder, hvortil den for at undgaa sine Forfølgere søger hen, ligesom man ogsaa ødelægger en stor Del Smaadyr, der tjene Fiskene til Næring, og som have deres Tilhold paa eller mellem Søplanterne". Fra dette Standpunkt maa de her omhandlede Fiskeredskaber utvivlsomt anses at være overordentlig skadelige, idet de netop have de Egenheder i højeste Grad, som i den anførte Udtalelse ere betegnede som skadebringende.

Det kan ikke drages i Tvivl, at Føden maa være en mægtig Magnet for Fiskens Bevægelser; er Træfissen fødesøgende, kan man gjøre Regning paa, at den søger hen, hvor der viser sig lavere Dyr, Smaafisk, Fiskeengel o. s. v., og at dens Sammenstimen kommer til at staa i Forhold til de tilstedeværende Fødemer. Det samme kan antages for Standsfiskenes Bedkommende; der maa være Føde, hvor de skulle trives, og hvis denne findes rigelig, formeres de og tiltage, men hvis Fødemererne aftage, forvinde Fiskene ogsaa efterhaanden*). Det lader sig derfor ikke benægte, at Fiskeredskaber, der ødelægge og forringe Dyrelivet paa Havbunden, som yder Fiskene en væsentlig Del af deres Næring, ramme selve Fiskeriet paa en følelig Maade. Selv paa det mere oabne Havs Dybder ere i lige Redskaber rimeligvis til stor Skade, men paa lavere Vand, ved Kysterne, mellem Landene og i Fjordene ere de aldeles utilstedelige, dels fordi den ved dem anrettede Skade her meget vanskelige vil kunne gjenoprettes, dels fordi deres Misbrug her i en ganske anderledes Grad kan forceres ud over alle rimelige Grændser.

Der er næppe Nogen, der vil benægte Rigtigheden af det saaledes Anførte i Almindelighed, eller at et Redskab, der har den angivne Virkning, er skadeligt. Derimod er det anført, at ikke alle de Redskaber, vi her omhandle, kunne henføres til de skadelige Redskaber, og Loven af 9de Marts 1872 om Forbud mod Brugen af Bundsflabevaad er netop gaaet ud herfra og har troet at ramme de skadelige ved at forbyde Brugen af Vaad, der ere belastede med tunge Jernstætninger, Jernstænger og anden svær Vægt, og som med Sejl- eller Dampkraft slæbes og skrabe langs med Bunden. Lovgiveren er imidlertid herved kommen i en stor Vilsfarelse, og de mangfoldige Klager, der efter Udgivelsen af Loven af 9de Marts 1872 ere indløbne fra Fiskerne over de omhandlede Vaadredskaber, saavelsom den Usikkerhed og Tvivl, som der har hersket med Hensyn til Lovens Mening og Forsaaelsen af dens Ord, vise noksom, at den aldeles har forsejlet Maalet. Alle de omhandlede Fiskeredskaber ere nemlig, som allerede foran bemærket, bestemte til ved Brugen at følge Bunden saa tæt som efter Bunden's Bessaffenhed muligt; uden dette kunne de ikke bruges med nogen Nytte, og deres Skadelighed bestaar jo netop for en stor Del deri, at de følge og slæbe langs Bunden. For at opnaa dette Resultat er det nu ingenlunde nødvendigt at belaste Vaadet med „tunge Jernstætninger, Jernstænger eller anden svær Vægt“, navnlig ikke, naar Talen er om det danske Søterritorium, hvor Vanddybden er forholdsvis ringe. Efter Omstændighederne vil et svært Vaad ved sin egen Tyngde kunne holdes ved Bunden, og i hvert Fald er da paa lavere Vand en ringe Vægt tilstrækkelig til

*) Hofst mener, at ved Slagelysten ere Betingelserne for Fiskenes Ernæring ikke væslende, hvilket derimod er Tilfældet med Fiskemængden, efter den almindelige Mening, som Følge af Vær, Vind og Strøm. Sigtte i særegne lokale Forhold grundebe Udtagelser svælte dog ikke Regelsens almindelige Gyltighed.